

וַיִּסְעוּ מִקְדָּשׁ וַיָּבֹאוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל כָּל-הָעֵדָה הַזֶּה הָהָר: וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן בְּהַר הַהָר עַל-גְּבוּל אֶרֶץ-אֲדָמָה
 לֵאמֹר: יֹאסֹף אַהֲרֹן אֶל-עַמּוּי כִּי לֹא יָבֹא אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל אֲשֶׁר-מָרִיתֶם אֶת-פִּי לְמִי מְרִיבָה:
 קַח אֶת-אַהֲרֹן וְאֶת-אַלְעָזָר בְּנֵי וְהֵעַל אֹתָם הַר הָהָר: וְהִפְשִׁט
 אֶת-אַהֲרֹן אֶת-בְּגָדָיו וְהִלְבַּשְׁתָּם אֶת-אַלְעָזָר בְּנֵי וְאַהֲרֹן יֹאסֹף
 וּמַת שָׁם: וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיַּעַל אֶל-הָהָר הָהָר
 לְעֵינֵי כָל-הָעֵדָה: וַיִּפְשֹׁט מֹשֶׁה אֶת-אַהֲרֹן אֶת-בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ
 אֹתָם אֶת-אַלְעָזָר בְּנֵי וּמַת אַהֲרֹן שָׁם בְּרֹאשׁ הָהָר וַיֵּרֶד מֹשֶׁה
 וְאַלְעָזָר מִן-הָהָר: וַיֵּרְאוּ כָל-הָעֵדָה כִּי גִוַע אַהֲרֹן וַיִּכְּפוּ אֶת-
 אַהֲרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל: וַיִּשְׁמַע
 הַכְּנַעֲנִי מִלֶּךְ-עַדְרִי יִשָּׁב הַגִּבּוֹר כִּי בָא יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים
 וַיִּלְחַם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב וּמִמֶּנּוּ שָׁבִי: וַיֵּרֶד יִשְׂרָאֵל נֶדֶר לַיהוָה
 וַיֹּאמֶר אֲסִינְתָן תִּתֶן אֶת-הָעֵם הַזֶּה בְּיָדִי וְהַחֲרַמְתִּי אֶת-
 עַרְיָהֶם: וַיִּשְׁמַע יְהוָה בְּקוֹל יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אֶת-הַכְּנַעֲנִי וַיַּחֲרַם
 אֹתָהֶם וְאֶת-עַרְיָהֶם וַיִּקְרָא שֵׁם-הַמְּקוֹם חֲרָמָה:
 וַיִּסְעוּ מִהַר הָהָר דֶּרֶךְ יִסְסֹף לִסְבָּב אֶת-אֶרֶץ אֲדָמָה וַתִּקְצַר
 נַפְשָׁהֶם בַּדֶּרֶךְ: וַיְדַבֵּר הָעָם בְּאֵלֵיהֶם וַיִּכְמֹשׁוּ לָמָּה הֵעִלִיתָנוּ
 מִמִּצְרַיִם לָמוֹת בְּמִדְבָר כִּי אִינֹן לֶחֶם וְאִינֹן מַיִם וְנִפְשָׁנוּ לָעֵזָה
 בְּלֶחֶם הַקֶּלֶקֶל: וַיִּשְׁלַח יְהוָה בְּעַם אֶת הַנְּחָשִׁים הַשָּׂרְפִים
 וַיִּנְשָׁכוּ אֶת-הָעָם וַיָּמָת עַסְדֵּב מִיִּשְׂרָאֵל: וַיָּבֹא הָעָם אֶל-
 מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ חֲטָאנוּ כִּי-דִבַּרְנוּ בַיהוָה וּבְךָ הַתְּפַלֵּל אֶל-יְהוָה
 וַיִּסֵּר מֵעֵלֵינוּ אֶת-הַנְּחָשׁ וַיִּתְפַּלֵּל מֹשֶׁה בְּעַד הָעָם: וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עֲשֵׂה לָךְ שָׂרָף וְשִׂים אוֹתוֹ עַל-נֶסֶם וְהָיָה כָּל-
 הַנְּשָׂוֹךְ וְרָאָה אוֹתוֹ וַחֲיוּ: וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה נַחֲשׁ נְחָשֶׁת וַיִּשְׁמְהוּ
 עַל-הֶנֶס וְהָיָה אֲסִי-נֶשֶׁךְ הַנְּחָשׁ אֶת-אִישׁ וְהִבִּיט אֶל-נַחֲשׁ
 הַנְּחָשֶׁת וַחֲיוּ: וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּאֵבֶת: וַיִּסְעוּ מֵאֵבֶת
 וַיַּחֲנוּ בְּעֵינֵי הָעִבְרָיִם בְּמִדְבָר אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי מוֹאָב מִמְּזוּרָה
 הַשְּׂמִשׁ: מִשָּׁם נָסְעוּ וַיַּחֲנוּ בְּנַחַל זָרֵד: מִשָּׁם נָסְעוּ וַיַּחֲנוּ מֵעַבְרַת
 אֲרִנּוֹן אֲשֶׁר בְּמִדְבָר הַיַּצָּא מִגְּבוּל הָאֲמֹרִי כִּי אֲרִנּוֹן גְּבוּל מוֹאָב
 בֵּין מוֹאָב וּבֵין הָאֲמֹרִי: עַל-כֵּן יֹאמֶר בְּסֵפֶר מִלְחָמֹת יְהוָה
 אֶת-וְהֵב בְּסוּפָה וְאֶת-הַנְּחָלִים אֲרִנּוֹן: וְאֲשֶׁר הַנְּחָלִים אֲשֶׁר
 נָטָה לְשִׁבְתָּ עַד וְנִשְׁעַן לְגְבוּל מוֹאָב: וּמִשָּׁם בָּאָה הָהָר
 הַבְּאֵר אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה לְמֹשֶׁה אֶסְף אֶת-הָעָם וְאֶתְנָה לָהֶם
 מַיִם:

3. ברכות 5

4. ברכות 20

5. בבא מציעא 30

וַיִּשְׁלַח יְהוָה מַלְאָכִים אֶל-מֶלֶךְ בְּנֵי-עַמּוּן לֵאמֹר מִהֲלִי וְלֶךְ כִּי-
 בָאת אֵלַי לְהִלָּחֵם בְּאֶרֶץ: וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ בְּנֵי-עַמּוּן אֶל-מִלְאָכָיו
 וַיִּפְתַּח כִּי-לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת-אֶרֶץ בְּעֵלּוֹתוֹ מִמִּצְרַיִם מֵאֲרִנּוֹן
 וְעַד-הַיַּבֵּק וְעַד-הַיַּרְדֵּן וְעַתָּה הִשִּׁיבָה אֹתָהֶן בְּשָׁלוֹם: וַיֹּסֵף
 עוֹד וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל-מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוּן: וַיֹּאמֶר לוֹ כֹּה
 אָמַר יְהוָה לֹא-לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת-אֶרֶץ מוֹאָב וְאֶת-אֶרֶץ
 בְּנֵי עַמּוּן: כִּי בְעֵלּוֹתָם מִמִּצְרַיִם וַיִּלְךְ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר עַד-
 יִסְסֹף וַיָּבֹא קִדְשָׁה: וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל-מֶלֶךְ
 אֲדָמָה לֵאמֹר אֶעֱבְדֶנָּה בְּאֶרֶץ וְלֹא שָׁמַע מֶלֶךְ אֲדָמָה וְגַם
 אֶל-מֶלֶךְ מוֹאָב שָׁלַח וְלֹא אָבֵה וַיִּשָּׁב יִשְׂרָאֵל בְּקִדְשׁ: וַיִּלְךְ
 בְּמִדְבַר וַיִּסָּב אֶת-אֶרֶץ אֲדָמָה וְאֶת-אֶרֶץ מוֹאָב וַיָּבֹא מִמְּזוּרָה
 שְׂמֵשׁ לְאֶרֶץ מוֹאָב וַיַּחֲנוּ בְּעַבְרַת אֲרִנּוֹן וְלֹא-בָאוּ בְּגְבוּל מוֹאָב
 כִּי אֲרִנּוֹן גְּבוּל מוֹאָב: וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל-סִיחּוֹן
 מֶלֶךְ-הָאֲמֹרִי מֶלֶךְ חֶשְׁבוֹן וַיֹּאמֶר לוֹ יִשְׂרָאֵל נַעֲבְדֶנָּה
 בְּאֶרֶץ עַד-מְקוֹמִי: וְלֹא-הֶאֱמִין סִיחּוֹן אֶת-יִשְׂרָאֵל עַבְדֵּי
 בְּגִבּוּלוֹ וַיֹּאסֹף סִיחּוֹן אֶת-כָּל-עַמּוּ וַיַּחֲנוּ בִּיהִדְעָה וַיִּלְחַם עִם-
 יִשְׂרָאֵל: וַיִּתֵּן יְהוָה אֶל-יְהוָה יִשְׂרָאֵל אֶת-סִיחּוֹן וְאֶת-כָּל-עַמּוּ

בְּיַד יִשְׂרָאֵל וַיָּכּוּם וַיִּירֹשׁ יִשְׂרָאֵל אֶת-כָּל-אֶרֶץ הָאֲמֹרִי וַיִּשָּׁב
 הָאֶרֶץ הַהִיא: וַיִּירֹשׁוּ אֶת-כָּל-גְּבוּל הָאֲמֹרִי מֵאֲרִנּוֹן וְעַד-הַיַּבֵּק
 וּמִן-הַמִּדְבָּר וְעַד-הַיַּרְדֵּן: וְעַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִרְיֵשׁ
 אֶת-הָאֲמֹרִי מִפְּנֵי עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאֶתְהָ תִירֹשׁנוּ: הֲלֹא אֵת אֲשֶׁר
 יוֹרִישׁ כְּמוֹשׁ אֱלֹהֶיךָ אוֹתוֹ תִירֹשׁ וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר הִרְיֵשׁ יְהוָה
 יֵי אֱלֹהֵינוּ מִפְּנֵינוּ אוֹתוֹ נִירֹשׁ: וְעַתָּה הַטּוֹב טוֹב אֲתָה מְבַלֵּק בְּךָ
 עַפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב הַרוֹב רַב עַם-יִשְׂרָאֵל אֲסִי-נִלְחַם נִלְחַם בָּטָ:
 כִּי שָׁבַת יִשְׂרָאֵל בְּחֶשְׁבוֹן וּבְכַנּוּתֶיהָ וּבְעַדְעוֹר וּבְכַנּוּתֶיהָ וּבְכָל-
 הָעִירִים אֲשֶׁר עַל-יַדֵּי אֲרִנּוֹן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וּמִדְּעָ לֹא-
 הִצִּילָם בַּעַת הַהִיא: וְאֲנִכִּי לֹא-חָטָאתִי לָךְ וְאַתָּה עָשִׂה אִתִּי
 רָעָה לְהִלָּחֵם כִּי יִפְשֹׁט יְהוָה הַשְּׁפֹט הַיּוֹם בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבֵין
 בְּנֵי עַמּוּן: וְלֹא שָׁמַע מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוּן אֶל-דְּבָרַי וַיִּפְתַּח אֲשֶׁר
 שָׁלַח אֵלָיו: וַתְּהִי עַל-יִפְתָּח רוּחַ יְהוָה וַיַּעֲבֹר
 אֶת-הַגִּלְעָד וְאֶת-מִנְשֵׁה וַיַּעֲבֹר אֶת-מִצְעָה גִלְעָד וּבְמִצְעָה
 גִלְעָד עָבַד בְּנֵי עַמּוּן: וַיֵּרֶד וַיִּפְתַּח נֶדֶר לַיהוָה וַיֹּאמֶר אֲסִי-
 נָתַן תִּתֶן אֶת-בְּנֵי עַמּוּן בְּיָדִי וְהָיָה הַיּוֹצֵא אֲשֶׁר יֵצֵא
 מִדְּלַתִּי בְּיָדִי לְקִדְמָתִי בְּשׂוֹבֵי בְּשָׁלוֹם מִבְּנֵי עַמּוּן וְהָיָה
 לַיהוָה וְהֵעִלִיתִיהֶו עוֹלָה:

וא"ר יוחנן משום רבי יוסי טובה מרדות אחת בלבו של אדם יותר מכמה מלקיות שנה' ו'ורדפה את מארביה וגו' ואמרה אלכה ואשובה אל אישי הראשון כי טוב לי אז מעתה וריש לקיש אמר יותר ממאה מלקיות שנאמר י'תחת גערה במבין מהכות כסיל מאה:

דאמר ריש לקיש ממני שאין דברי תורה מתקיימין אלא במו שממית עצמו עליה שנאמר י'וזאת התורה אדם כי ימות באהל

יומא חד הוה קא סחי ר' יוחנן בירדנא חוייה ריש לקיש ושוור לירדנא אבתריה אמר ליה חילך לאורייתא אמר ליה שופרך לנשי א"ל אי הדרת כך יהיבנא לך אחותי דשפירא מינאי קביל עליה בעי למיהדר לאתווי מאניה ולא מצי הדר אקרייה ואתניה ושוייה גברא רבא

ומאחר שזאת היא כל עקרה של הצורה החדשה, שאני חפץ בהישיבה, דהיינו שיהיה שורר בקרבה עז החיים, הראוי לשמעתתא דבעיא צילותא, ושמחת לב, אין בה כמובן שום מניעה, באופן שלא תוכל לתן לנו „גדולי תורה הבקיאים בש"ס בבלי וירושלמי, אשר כל ישעם וחפצם וכל חלקם בחיים הוא להבין ולהשכיל בדברי תורה“, ולא יוכל להיות חסר בה „הרוח הגדול אשר יעטר את תלמידי חכמים הגדולים“, ודוקא בישיבה כזאת יוכל להתקיים התוך של דרשת „אדם כי ימות באוהל“, אדם חי, המטה את תשוקותיו וכחותיו לא להוללות וסכלות, כ"א לעמלה של תורה ושמחת השגתה, אבל מי שאין לו הרגשת החיים וזיום הוא לא יכול להיות אדם אשר ימות באוהל, והמצויינים משיבה כזאת לא יוכלו להיות ממוצעים, שהם כקדרה דלא חמימא ולא קריא, כ"א גבורים כאריות במלחמתה של תורה, ומלאים חפץ לרוממה ולשגבה על אדמת הקודש, לא משום פניה ותכלית של רבנות, כ"א מפני אהבת השם יתברך, אהבת התורה, אהבת ישראל ואהבת ארץ ישראל, הנוערת בקרבם בשלהבת אש קודש.